

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Jana Schneeweise a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně

O. M.,
bytem ...
zastoupená obecným zmocněncem J. H.
bytem ...

proti
žalovanému

Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2020, č. j. MV-14238-13/OAM-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2020, č. j. MV-14238-13/OAM-2020, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto o tom, že žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky nebyla žalobkyní podána osobně dle § 169d odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalovaný na svých webových stránkách zveřejnil „*Informace k řešení pobytových záležitostí cizinců na území ČR po skončení nouzového stavu – od 18. května 2020 do 16. července 2020*“. V bodě 4.2 těchto informací je k žádosti o dlouhodobý pobyt uvedeno: „*Žádost o dlouhodobý pobyt (včetně zaměstnanecké karty a modré karty) zaslaná poštou či do datové schránky bude ministerstvem vnitra přijata a posouzena jako by byla podána osobně. Nebude nutné, aby se cizinec do 5 dnů osobně dostavil na pracoviště ministerstva vnitra.*“
4. Žalovaný obdržel dne 17. 7. 2020 žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Žalobkyně odeslala žádost dne 15. 7. 2020 prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Žádost neobsahovala návrh na upuštění od povinnosti osobního podání žádosti.
5. Žalovaný vydal dne 29. 7. 2020 napadené rozhodnutí, v němž konstatoval, že žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat osobně dle § 169 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Osobní podání dle § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyžaduje, aby se žalobkyně osobně dostavila ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a podala žádost přímo osobě podílející se na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti.
6. Žalovaný shrnul, že žádost obdržel dne 17. 7. 2020, následně vyčkal 5 dnů dle § 37 odst. 4 správního řádu na to, zdali se žalobkyně osobně dostaví, a po marném uplynutí 5 dnů poznamenal do spisu usnesení podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců o tom, že žalobkyně nesplnila povinnost osobního podání žádosti.
7. Žalovaný společně s napadeným rozhodnutím vrátil žalobkyni správní poplatek ve výši 2 500 Kč.

II.

Argumentace účastníků

8. Žalobkyně v žalobě vznesla celkem dva žalobní body:
 - 1) Žalovaný rozhodl na základě právní normy, která nedopadá na skutkový stav. Žalovaný měl zákonnost způsobu doručení žádosti posuzovat dle právního předpisu platného v době podání žádosti (15. 7. 2020), nikoli dle právního předpisu platného v době doručení žádosti (17. 7. 2020). To vyplývá jak z § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, tak analogicky z § 47 odst. 12 a § 60 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Na webových stránkách žalovaného bylo s ohledem na epidemiologickou situaci s platností od 18. 5. do 16. 7. 2020 uvedeno, že žádost o dlouhodobý pobyt zaslaná poštou bude ministerstvem vnitra přijata a posouzena jako by byla podána osobně, s tím, že nebude nutné, aby se cizinec do 5 dnů osobně dostavil na pracoviště ministerstva vnitra. Žalovaný však v souladu s tímto pravidlem

nepostupoval, čímž zasáhl do legitimního očekávání žalobkyně. Dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2018, č. j. 10 A 196/2017, měl žalovaný o žádosti žalobkyně meritorně rozhodnout.

2) Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2018, č. j. 10 A 196/2017, nelze kombinovat postup dle § 37 odst. 4 věty druhé správního řádu s § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tak jak to učinil žalovaný.

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba není přípustná, protože nesměruje proti správnímu rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního. Nebyla-li žádost doručena žalovanému osobně, pak nebyla splněna podmínka dle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců a k nezahájení správního řízení došlo ze zákona. Usnesení, kterým žalovaný prohlásil, že žádost nebyla doručena osobně, ale poštou, nemůže nic změnit na tom, že řízení o žádosti nebylo zahájeno pro nedostatek formy žádosti. Právní následek by byl stejný, i kdyby napadené rozhodnutí žalovaný nevydal.
10. Stávající judikatura správních soudů sice považuje usnesení dle § 169h odst. 5 (dříve odst. 3) zákona o pobytu cizinců za rozhodnutí podle § 65 odst. 1 soudního řádu správního, ale správní soudy nevzaly v potaz, že § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců dopadá předně na důvody nepřijatelnosti uvedené v odst. 1 až 3. Mezi těmito důvody chybí neosobní podání žádosti, což ostatně nepřímě vyplývá z poslední věty § 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Stejný závěr vyplývá z důvodové zprávy k zákonu č. 222/2017 Sb. Pokud je předmětné usnesení správním rozhodnutím, pak žalovanému není jasné, proč jím nebylo sdělení správního orgánu o vrácení žádosti dle právní úpravy účinné do 14. 8. 2017.
11. Žalovaný doplnil, že žaloba je též nedůvodná. Žalobkyně nesprávně poukazovala na to, že upuštění od povinnosti osobního podání žádosti bylo do 16. 7. 2020 upraveno nějakým právním předpisem; vyplývalo z informace uveřejněné na webu žalovaného pro období 18. 5. 2020 do 16. 7. 2020. Žádost byla žalovanému doručena dne 17. 7. 2020, tj. v den, kdy již všechna pracoviště přijímala žádosti o pobytová oprávnění bez nutnosti předchozího objednání. Žalovaný na webu uvedl, že bude přijímat žádosti doručené elektronicky nebo poštou, pokud mu budou doručeny do 16. 7. 2020. Žalobkyni proto nesvědčilo legitimní očekávání. Žádost byla podána k poštovní přepravě dne 15. 7. 2020, žalobkyně tak chtěla podat žádost do 16. 7. 2020, pročež o tomto omezení věděla.
12. Dle žalovaného nedopadá § 47 odst. 12 zákona o pobytu cizinců na případ žalobkyně, protože žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu musí být podána osobně dle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
13. Žalovaný uzavřel, že osobní potvrzení žádosti ve lhůtě 5 dnů od jejího doručení dle § 37 odst. 4 správního řádu umožňuje již od roku 2011. Tuto praxi Nejvyšší správní soud aproboval, je pro žadatele příznivější a s ohledem na legitimní očekávání cizinců není důvod se od ní odchýlovat na základě jednoho ojedinělého soudního rozhodnutí.

III.

Posouzení žaloby

14. Městský soud nejprve zjišťoval, zda žaloba směřuje proti rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí nespadá pod kompetenční výlukou ze soudního přezkumu dle § 70 písm. a) soudního řádu správního.

15. Touto otázkou se již dříve zabýval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 27. 6. 2018, č. j. 1 Azs 26/2018-37, bod 26: „[...] Kasační soud učinil závěr, že usnesení podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců (pozn. městského soudu: v úpravě účinné ke dni vydání napadeného rozhodnutí šlo o § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců), je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., a podléhá tedy soudnímu přezkumu, neboť autoritativně a závazně určuje, že řízení o žádosti o povolení k pobytu či dlouhodobé vízum nebylo zahájeno a na tuto žádost se hledí, jako by nebyla podána – s konečnou platností tedy rozhoduje o osudu této žádosti (srov. body 37 a 40 odůvodnění usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 227/2016 - 36).“
16. Napadeným rozhodnutím byla žalobkyně dle § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců vyrozuměna o tom, že správní řízení nebylo zahájeno a s žádostí bylo naloženo, jako by nebyla podána, protože žalobkyně nepodala žádost osobně. Tímto správním aktem bylo závazně rozhodnuto o právu žalobkyně na přístup ke správnímu orgánu dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv ve spojení s § 42d zákona o pobytu cizinců, a proto se jedná o rozhodnutí podléhající přezkumu ve správním soudnictví na základě správní žaloby podle § 65 odst. 1 soudního řádu správního.
17. Tvzení žalovaného, že výše citovaný závazný právní názor Nejvyššího správního soudu se týká pouze usnesení o nepřijatelnosti žádosti z důvodů uvedených v § 169h odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců, které neupravují případ neosobního podání žádosti, je nesprávné. Jednak ze systematiky zákona vyplývá, že § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců platí pro všechny předchozí odstavce, jednak § 169h odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců uvádí jako důvod nepřijatelnosti neosobní podání žádosti v rozporu s § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Poslední věta § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců je tedy nadbytečná.
18. Na přijatelnosti žaloby nic nemění ani tvrzení žalovaného, že k nezahájení správního řízení došlo ze zákona. Byl to totiž právě žalovaný, kdo rozhodl o tom, že ve věci žalobkyně byla naplněna skutková podstata § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců (vizte § 169h odst. 5 první věta: „Nepřijatelnost žádosti zjišťuje u žádosti podané na zastupitelském úřadu zastupitelský úřad a u žádosti podané ministerstvu ministerstvo“). Opačný názor by zcela vylučoval soudní přezkum správních rozhodnutí, protože všechna správní rozhodnutí jsou založena na podřazení skutkového stavu pod hypotézu právní normy. K právnímu následku tak došlo na základě zákona (vydáním rozhodnutí), nikoli ze zákona (bez dalšího).
19. Městský soud proto rozhodl o žalobě věcně, přičemž v souladu s § 75 odst. 1 soudního řádu správního vycházel z právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (29. 7. 2020).
20. Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez jednání, protože s tímto postupem oba účastníci řízení vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
21. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
22. **Ad 1)** Podle § 169h odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je žádost o udělení dlouhodobého víza a žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého víza a doby pobytu na území na toto vízum nebo žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu nepřijatelná, jestliže žádost nebyla podána osobně podle § 169d odst.

- 2, aniž zastupitelský úřad upustil od povinnosti osobního podání žádosti podle § 169d odst. 3.
23. Podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců může zastupitelský úřad v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.
24. Podle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu platí, že pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, je lhůta zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě.
25. Žalobkyně namítala, že žalovaný měl zákonnost způsobu doručení žádosti posuzovat dle podmínek platných v době podání žádosti (15. 7. 2020), nikoli v době doručení žádosti (17. 7. 2020). To vyplývá jak z § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, tak analogicky z § 47 odst. 12 a § 60 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Na webových stránkách žalovaného bylo s ohledem na epidemiologickou situaci s platností od 18. 5. do 16. 7. 2020 uvedeno, že žádost o dlouhodobý pobyt zaslaná poštou bude ministerstvem vnitra přijata a posouzena jako by byla podána osobně.
26. Předmět sporu mezi účastníky řízení před soudem spočívá v určení, zda byla žádost žalobkyně podána ve lhůtě od 18. 5. 2020 do 16. 7. 2020, v níž žalovaný nevyžadoval osobní podání žádosti dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
27. Obecně dle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Z tohoto pravidla existují výjimky uvedené v § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Jednou z těchto výjimek je situace, kdy zastupitelský úřad (žalovaný) učiní na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu. Žalovaný na svých webových stránkách uvedl, že s platností od 18. 5. 2020 do 16. 7. 2020 žádá všechny klienty, aby žádosti podávali jinak než osobně kvůli ochranným opatřením proti onemocnění Covid-19. K žádosti o dlouhodobý pobyt bylo na webu žalovaného uvedeno: *„Žádost o dlouhodobý pobyt (včetně zaměstnanecké karty a modré karty) zaslaná poštou či do datové schránky bude ministerstvem vnitra přijata a posouzena jako by byla podána osobně.“*
28. Z podacího lístku a nálepky na poštovní zásilce plyne, že žalobkyně předala žádost poskytovateli poštovních služeb dne 15. 7. 2020 a ten ji doručil žalovanému dne 17. 7. 2020, tj. po uplynutí lhůty pro bezkontaktní úřední styk. Je tedy otázkou, které datum je rozhodné pro posouzení splnění podmínky osobního podání žádosti. Soud proto přikročil ke zkoumání povahy lhůty pro neosobní podání žádosti o pobytové oprávnění.

29. Zákon o pobytu cizinců tento případ výslovně neupravuje. Ustanovení § 47 odst. 12 zákona o pobytu cizinců se týká zákonných lhůt dle odst. 1 až 3 a 5 pro podání žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu, nikoli běhu lhůty dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že použití správního řádu není dle § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v řízení o udělení povolení k dlouhodobému pobytu dle § 42 a násl. zákona o pobytu cizinců vyloučeno, uplatní se pro stanovení povahy lhůty správní řád podpůrně dle § 1 odst. 2 správního řádu.
30. Dle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu má lhůta, na kterou je vázáno provedení určitého úkonu v řízení, procesní povahu. To znamená, že taková lhůta je zachována, je-li v poslední den lhůty podána poštovní zásilka adresovaná věcně a místně příslušnému správnímu orgánu a obsahující dané podání, držiteli poštovní licence. Pak je nerozhodné, že zásilka byla žalovanému poštou doručena po uplynutí lhůty.
31. Ani z hlediska systematického umístění § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců v Hlavě XVII nazvané „*Správní řízení a soudní přezkum*“ by nedávalo smysl, aby lhůta zakládající výjimku z povinnosti podat žádost osobně dle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců měla jinou než procesní povahu. Žalobkyně se na tuto skutečnost mohla legitimně spolehnout.
32. Lhůtou se rozumí časové rozmezí, v němž má osoba učinit určitý úkon. V případě žalobkyně byl počátek lhůty určen dnem 18. 5. 2020 a konec dnem 16. 7. 2020. Žalobkyně byla oprávněna v tomto období podat svou žádost neosobně. Žalobkyně adresovala žádost věcně a místně příslušnému správnímu orgánu dle § 42d odst. 1 zákona o pobytu cizinců (Ministerstvu vnitra – Odboru azylové a migrační politiky) a odeslala ji dne 15. 7. 2020 prostřednictvím držitele poštovní licence (Česká pošta). K odeslání došlo před koncem lhůty, jenž nastal dne 16. 7. 2020, protože byla lhůta dle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu zachována, ačkoli byla zásilka doručena žalovanému až dne 17. 7. 2020.
33. To znamená, že žalobkyně nebyla povinna žádost podat osobně; postačovalo zaslání úředního tiskopisu společně s příslušnými podklady pomocí poštovní služby.
34. Městský soud dal proto žalobkyni za pravdu. Žalovaný posoudil žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia neprávem jako nepřijatelnou pro neosobní podání dle § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
35. **Ad 2)** Podle § 37 odst. 4 správního řádu je podání možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu.
36. Žalobkyně byla přesvědčena, že podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2018, č. j. 10 A 196/2017, nelze kombinovat postup dle § 37 odst. 4 věty druhé správního řádu s § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tak jak to učinil žalovaný.
37. Rozhodná pasáž rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2018, č. j. 10 A 196/2017, zní: „*Soud se neztotožňuje s žalovaným, že ustanovení § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které vyžaduje osobní podání žádosti, lze kombinovat s aplikací ustanovení § 37 odst. 4 věty druhé správního řádu, dle níž lze podání, které nebylo učiněno písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě, učinit pomocí dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu, je-li potvrzeno do pěti dnů kvalifikovanou formou. Ustanovení § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců je komplexním ustanovením o formě podání žádosti, které stojí ve*

vztahu speciality k celému ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu a stanoví požadavek na osobní podání žádosti. Ustanovení § 37 odst. 4 věty druhé správního řádu totiž nepojednává o obecné možnosti zhojit podání učiněné nekvalifikovanou formou, nýbrž výslovně míří na situaci, kdy není učiněnou formami jmenovanými ve větě první téhož odstavce. Pokud tedy žádost osobně podána není, nastupuje bez dalšího postup dle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců, aniž by bylo možné nedostatek osobního podání zhojit.“

38. Městský soud na svém dřívějším názoru trvá. Tento závěr má též oporu v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 1 Azs 26/2018-37, body 29 a 30: „[...] V § 37 odst. 4 správního řádu je tak obsažen jednak požadavek na formu podání (písemně nebo ústně) a dále požadavek na možné způsoby jeho doručení (elektronicky se zaručeným podpisem). Ustanovení § 169 odst. 14 zákona č. 326/1999 Sb. (pozn. městského soudu: v případě žalobkyně jde o § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců), obsahuje navíc speciální požadavek výhradně osobního doručení žádosti přímo osobou žadatele. Jedná se o speciální právní úpravu ve vztahu k § 37 odst. 4 správního řádu, která má před úpravou obecnou přednost. [...] Stěžovatel se mylí, pokud se domnívá, že z tohoto rozsudku plyne aplikovatelnost § 37 odst. 4 správního řádu na podávání žádosti dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.“
39. Městský soud souhlasí s právním názorem žalobkyně. Jedním dechem však dodává, že žalobkyně nebyla postupem žalovaného zkrácena na svých právech. Naopak, žalovaný jí umožnil domnělou vadu podání zhojit ve lhůtě 5 dnů. Postavení žalobkyně bylo v důsledku postupu dle § 37 odst. 4 věty druhé správního řádu příznivější v porovnání s okamžitou fikcí nepodání žádosti dle § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
40. Účel správního soudnictví dle § 2 soudního řádu správního nespočívá v přezkumu zákonnosti takové činnosti veřejné správy, která není způsobilá zkrátit žalobkyni na veřejných subjektivních právech. Městský soud proto tento žalobní bod shledal nedůvodným.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Městský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
42. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch. Městský soud jí proto přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů soudního řízení. Náklady řízení tvoří pouze soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Žalobkyni nenáleží náhrada nákladů na zastoupení, protože nebyla v řízení před soudem zastoupena advokátem. Návrh na přiznání odkladného účinku žaloby byl nedůvodný, proto soud nepřiznal žalobkyni náhradu poplatku ve výši 1 000 Kč. Konečná výše náhrady nákladů je 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. července 2021

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.
předseda senátu